

Neînțeleaptă cale

Bragagiu

Din care vremi îmi vine-n minte,
Simțirile să îmi atingă
O veste fără de cuvinte
Ca și un suflet de tilingă?

Ceva ce nu se înțelege
C-obișnuința de șabloane
Ca datinile tuarege
În lumile contemporane.

Nu înțeleg ce mi se spune,
Nu are cine să-mi traducă -
Poate c-această chestiune
E-o aiureală doar năucă?

Iar totul este clar și bine:
Câștiguri ne înșiră salbe
Și-atâta primăvară-n mine
Recită versurile albe.

Suspină iar neîncrezute
Doar sloiurile de la tâmple
Presupunându-mi pe tăcute
Sfârșituri c-o să mi se-ntâmple.

Iar lumea este înțeleaptă
În cumpene fără de jale:
De ai în palmă - viața-i dreaptă,
De ai în suflet - nu ai cale!..

Dar iarăși inima suspendă
Proverbe materialiste
Și de sub ape de legendă
Ca nuferi ies insule triste.

Și-atâta frumusețe-n ele
Se-nșiră lucitoare-n rime,
Iar doinele în ploi de stele
Doar unduiesc cu prospețime.

De mi-e rușine că am straiul
Împrumutat de pe aiurea
Și caut printre blocuri raiul

Când este vie-ncă pădurea.

Că uit poveștile bătrâne
Cătându-le-n străinătate
Unde un viitor de mâine
E-n zâmbetul cu falsitate.

Unde mă duc și care unde
Mă poartă-n marea murdărită
De-n ea nu poate a pătrunde
Măcar o inimă cinstită?

Moderne ghețuri scrijelează
În proze moft de poezie,
Sentința-mi pun c-un muc de rază
Că graiul mi-e trecut să fie.

Din calcule de substantive
Aud că în crăia-albastră,
Iar mă invită-așa naive
Gutuile de pe fereastră.

Spunându-mi doar că nu se cade
Ca să exist numai în fire
Și noi lăstari să-mi cresc pe coarde
Să înfrunzească în iubire.

Ci mă doresc și eu ca omul
Ce până a păși - socoate,
Însă îmi geme-n mine pomul -
Să-și spargă mugurii nu poate!

Nu-s înghețat să nu mă doară
Această rugă înspre verde...
Eh, primăvară, primăvară
Aleg iar sufletul... de-a pierde!
Victor Bragagiu